

„FĂ RAI UNDE PREDAI”

(sursa: <https://www.bing.com/>)

ISSN 2784-0638 ISSN- L 2784-0638

Nr.6/2024

IANUARIE 2024

Cuprins:

1. Secțiunea Cadre didactice .....p.
2. Secțiunea Elevi.....p.
3. Secțiunea Știri și evenimente.....p.
4. Echipa de coordonare.....p

(sursa: <https://www.bing.com/>)

SECȚIUNEA 1: CADRE DIDACTICE

Mihai Eminescu-*glasul unui neam*

Prof. Dr. Suciuc Camelia

În considerațiile sale privind activitatea literară a lui Mihai Eminescu, Arina Petrovici subliniază faptul că „Eminescu a dat și și-a dat dimensiunea arhetipală. A definit un popor.”¹ În neliniștea peniței, parcă unită cu sufletul Poetului, s-a născut nemurirea, eternitatea unei limbi și a unui neam.

Într-o extraordinară conexiune a materialului cu spiritualul, din cele mai adânci dimensiuni ale senzorialului, Poetul a dat glas poporului român. Așa cum subliniază și Tudor Arghezi „A vorbi de poet e ca și cum ai striga într-o peșteră vastă. Nu poate să ajungă vorba până la el fără să-i supere tăcerea. Numai graiul coardelor ar putea să povestească pe harpă, și să legene, din depărtare, delicata lui singuratică slavă”², tăcerea eminesciană ne-a rămas azi voce și taină, ne definim prin lira singuratică și parcă ne unim cu Dumnezeu.

Îndreptându-ne atenția către creația *Horia*, publicată postum în 1867, încă din primul vers tabloul extraordinar ce ni se înfățișează înalță în spirit un popor al cărui istorie nu se lasă uitată:

Să priveasc-Ardealul lunii i-e rușine

C-a robii copiii-i pe sub mâini streine

Ci-ntr-un nor de abur, într-un văl de ceață

Își ascunde tistă galbena ei față

În antiteză cu fuga lunii în ascunzătoare *Horia*, pecete nemuritoare în devenirea Ardealului, ni se înfățișează mândru, neinvins, asemeni poporului care nu s-a lăsat copleșit:

Horia pe-un munte falnic stă călare

O coroană sură munților se pare

---

¹ Arina Petrovici în *Prefața la Mihai Eminescu. Poezii*, Brașov, editura Tipocart Brașovia, 1998, p.3.

² Tudor Arghezi în *Cuvânt înainte în Mihai Eminescu Poezii*, București, Editura pentru Literatură, 1967, p V.

*Iar Carpații țepeni îngropați în nori
Își vuiau prin tunet gândurile lor*

*-Eu am-zise un tunet- sufleta mare, greu
Dar mai mare suflet bate-n pieptul său.*

*-Fruntea-mi este albă ca de ani o mie
Dară a lui nume mai mult o să ție*

*-Nați suntem noi munții -zise-un vechi Carpat
Dar el e mai mare că ni-i împărat.*

*Atunci luna iese norilor regină
Fruntea lui cea pală roșu o-nsenină*

*Galbenele-i raze încing fruntea-i rece
Că pârea din munte diadem de rege.*

*Și un stol de vulturi muntele-ncongior
Cugetând că-i Joe, dumnezeul lor.*

*Când în miezul nopții, cununat cu nymb
Fulgere aruncă sus de pe Olymp.*

Carpații i-au fost martori lui Horea la prinderea sa în pădurea Scorușetului din munții Gilăului. În creația eminesciană tot Carpații sunt martorii măreției sale. Asistăm la un procedeu liric al hiperbolei prin intermediul căreia eoul Adrealului devine arhetip. Istoria se materializează astfel ieșind din timpul său istoric într-un prezent continuu care se definește la fiecare lectură a textului. Eminescu reușește în acest fel să dea temporalității valoare atemporală prin artificiu liric. În același timp comuniunea dintre om și natură, prezentă în majoritatea textelor folclorice românești, este redată prin limbajul poetic. Eroul Horea devine arhetip păstrându-și valoarea de model arhetipal prin construcția lirică a textului și prin surprinderea, la nivel de sugestie poetică, a elementelor naturale aflate în antiteză cu acesta sau față de care el este superior prin comparație.

Așa cum Ion Topolog Popescu observă: „Eminescu s-a format sufletește în mijlocul spiritualității poporului român, sufletul acestui popor, simțirea și gândirea sa pătrund și vibrează în sufletul său.”³, iar din vibrațiile sufletești s-au născut mărturiile ale identității noastre naționale în profunzimea autenticității sale.

---

³ Ion Topolog Popescu în Cuvânt introductiv la Mihai Eminescu Poezii, Brașov, editura Tipocart Brașovia, 1998, p.6.

Bibliografie

1. Mihai Eminescu, Poezii, Braşov, editura Topcart Braşovia, Braşov, 1998.
2. Mihai Eminescu Poezii, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1967;

Fotografie personală

Munții Carpați surprinși din Dealul Piciorului județul Alba

Legenda Gangelui!

Adaptare după Mihai Eminescu

Profesor pentru învățământ primar Gaborean Alexandru

În îndepărtata Indie, un mare împărat avea o fată frumoasă cum greu ar putea fi descrisă în cuvinte. Cu chip bălai ca o lacrimă de soare, dacă soarele a plâns vreodată, pielea albă ca spuma laptelui și ochii albaștri precum cerul în luna mai.

În nopțile cu luni, când fata se plimba prin parcul castelului răsărit din rădăcini de stânci, ea auzi un glas frumos de privighetoare, era totuși de om. O arfă, asemenea subetului blând și regulat al valurilor mării, îi acompania vocea.

Era un paria, un om din clasa cea mai de jos, înalt și frumos.

Pletele negre se ridicau deasupra frunții mărețe, ochii străluceau măreți în bolțile lor ca două flori, ca două picături de întunec topit.

El o iubea pe fata de împărat.

Și ea îl iubea, căci nici n-ar fi putut să facă altfel, așa era de frumos.

Într-o noapte, printre mrejele de frunziș întunecat de măslin și dafin, suspenda luna ca o pavăză de aur.

El sta îngenunchiat la picioarele ei și, cu capul plecat în poalele ei albe, se uită lung și întunecat cu o privire de profet în întunecimea cea blândă și albastră a ochilor ei mari. Cu mâinile ei dulci ea-i netezeste părul, cu gura-i încrețită de amore ea-i sărută frunte

.-Ce frumoasă frunte ai tu, iubitul meu!

-Coarana lumii s-ar mândri să șadă pe ea, spuse fata.

- Ai dori-o tu pentru mine? zise el cu ochii deschiși mari ca doi luceferi.

El se sculă și o privi. Numai Împăratul Saharei, leul, privește astfel, doar o dată în viață, când iubește.

O strânse tare în brațe și plecă în lume. Adio, stea-amor, tot!

Noaptea era clară, tăcută, mare.

Își sfărâma arfa de o stâncă. Aceasta se prefăcu într-o apă mare și învolburată. Valurile murmurau lin ca înțelepciunea vremurilor.

Omul se uită lung la ape și le înțelese versul.

Plecă pe valurile apelor, răscoli popoare contra regilor și legilor lor, răsturnă regi și pe mai marii pământului, răsturnă împărății și la supunea sieși.

Popoarele-l iubea căci era drept și bun, regii se temeau de el. El devine astfel împăratul lumini, domnul domnilor și stăpânul tuturor celor trecătoare.

În culmea puterii sale a ales să se suie la castelul rătăcit din munți. Intră pe porțile înalte ca să așeze în sfârșit coroana pe fruntea miresei lui.

Spre surprinderea să, iubita lui întinsă, albă ca ceara ,era moartea.

În fața acestei imagini, el, acum marele împărat, nu mai auzea decât valurile sfinte care viiau cu un sunet depărtat și ironic în urechile lui.

Își plecă fruntea și se întrebă:

-La ce bun atâta alergare, la ce bun atâta zbucium, la ce, la ce?

Apoi, aruncă coroana în valuri ca s-o aducă înapoi spre pustie ca nimeni să nu mai audă vreodată de el.

Căci omul este ca iarba și zilele lui sunt ca floarea câmpului.

Acele ape urmau să stăpânească teritorii întinse căci ele aveau acuma coroana.

SECȚIUNEA 2: Elevi

În 15 ianuarie 2024 a avut loc prima ediție a proiectului educațional *Dor de Eminescu*, proiect realizat cu ocazia celebrării Zilei Culturii Naționale care este și ziua de naștere a marelui scriitor Mihai Eminescu. În acest an am sărbătorit 174 de ani de la nașterea Luceafărului poeziei românești.

Proiectul nostru a vrut să reamintească tuturor faptul că valorile spirituale ale neamului românesc stau bine împământenite în cultură, iar școala are datoria morală de a nu le lăsa nicicând să se stingă. Valorile culturale autentice, românești sunt făclii care luminează calea românilor oriunde s-ar afla. Noi suntem mai bogați prin greutatea comorii literare lăsată de marele Eminescu în grija noastră. O păzim cu sfințenie și o dăm mai departe, celor mici și celor mari, în speranța că mândria de a fi român, chiar și peste granițele țării, ne va ține dreți în fața oricăror obstacole.

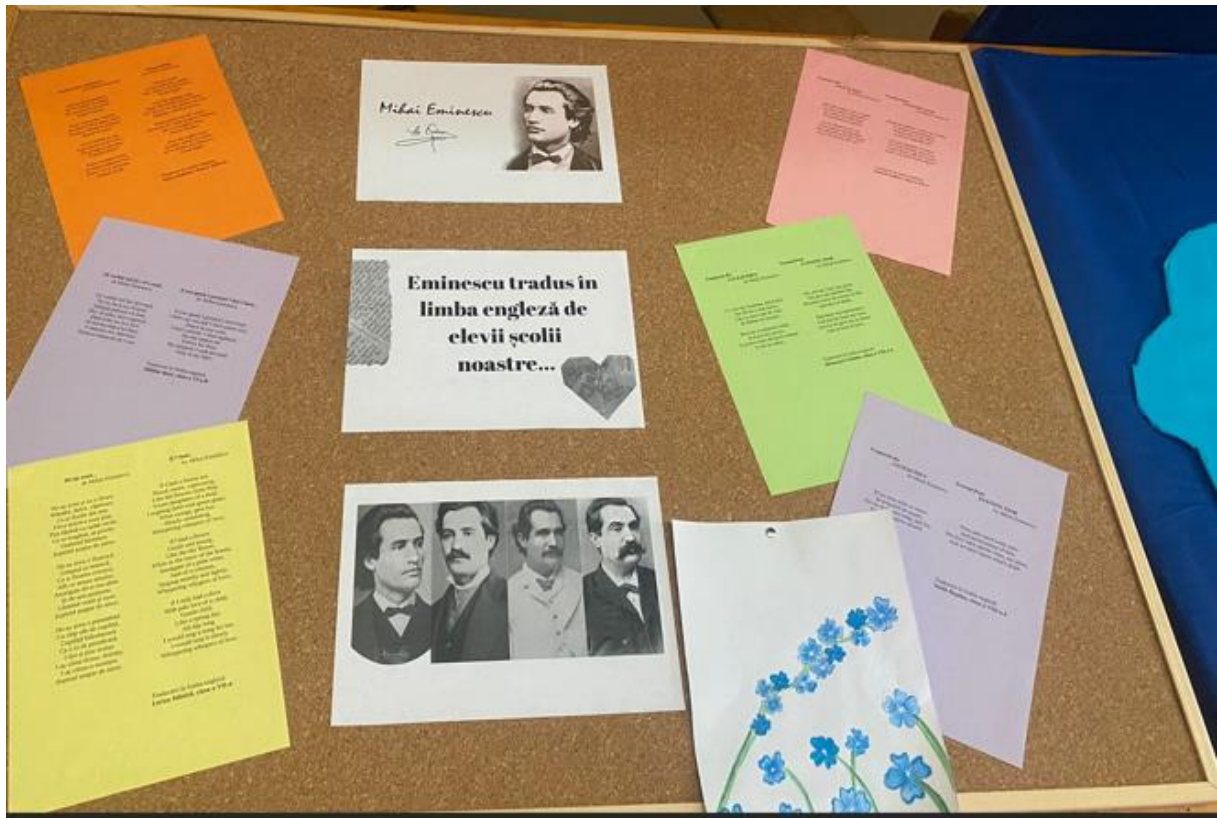
Iată câteva mărturii ale activităților elevilor coordonați de către cadrele didactice. Aceștia au recitat poezii, în limba română și în limba engleză, au cântat și au interpretat un fragment din poemul Luceafărul. Ba mai mult, proiectul a vizat și traducerea câtorva texte eminesciene de către elevi în limba engleză.

Coordonator proiect: prof. Dr. Suciu Camelia

Cadre didactice partenere: prof. Băjenaru Miahai, prof. Grusea Florentina,

La mormântul lui Aron Pumnul

*Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină,
Cu cipru verde-ncinge antică fruntea ta;
C-acuma din pleiada-ți auroasă și senină
Se stinse un luceafăr, se stinse o lumină,
Se stinse-o dalbă stea!*

*Metalica, vibrânda a clopotelor jale
Vuiește în cadență și sună întristat;
Căci, ah! geniul mare al deșteptării tale
Păși, se duse-acuma pe-a nemuririi cale
Și-n urmă-i ne-a lăsat!*

*Te-ai dus, te-ai dus din lume, o! geniu nalt și mare,
Colo unde te-așteaptă toți îngerii în cor,
Ce-ntoană tainic, dulce a sferelor cântare
Și-ți împletesc ghirlande, cununi mirositoare,
Cununi de albe flori!*

*Te plânge Bucovina, te plânge-n voce tare,
Te plânge-n tânguire și locul tău natal;
Căci umbra ta măreață în falnica-i zburare
O urmă-ncet cu ochiul în tristă lăcrimare
Ce-i simț național!*

Urmeze încă-n cale-ți și lacrima duioasă,

*Ce junii toți o varsă pe trist mormântul tău,
Urmeze-ți ea prin zboru-ți în cânturi tânguioase.
În cânturi răsunânde, suspine-armonioase,
Colo, în Eliseu!...*

Și dacă.....

Și dacă ramuri bat în geam
Și se cutremur plopii,
E ca în minte să te am
Și-ncet să te apropii.

Și dacă stele bat în lac
Adâncu-i luminându-l,
E ca durerea mea s-o-mpac
Înseninându-mi gândul.

Și dacă norii deși se duc
De iese-n luciul luna,
E ca aminte să-mi aduc
De tine-ntotdeauna.

Sonet II...

Sunt ani la mijloc și-ncă mulți vor trece
Din ceasul sfânt în care ne-ntâlnirăm,
Dar tot mereu gândesc cum ne iubirăm,
Minune cu ochi mari și mână rece.

O, vino iar! Cuvinte dulci inspiră-mi,
Privirea ta asupra mea se plece,
Sub raza ei mă lasă a petrece
Și cânturi nouă smulge tu din liră-mi.

Tu nici nu știi a ta apropiere
Cum inima-mi de-adânc o liniștește,
Ca răsărirea stelei în tăcere;

Iar când te văd zâmbind copilărește,
Se stinge-atunci o viață de durere,
Privirea-mi arde, sufletul îmi crește.

Criticilor mei

Multe flori sunt, dar puține
Rod în lume o să poarte,
Toate bat la poarta vieții,
Dar se scutur multe moarte.

E ușor a scrie versuri
Când nimic nu ai a spune,
Înșirând cuvinte goale
Ce din coadă au să sune.

Dar când inima-ți frământă
Doruri vii și patimi multe,
Ș-a lor glasuri a ta minte
Stă pe toate să le-asculte,

Ca și flori în poarta vieții
Bat la porțile gândirii,
Toate cer intrare-n lume,
Cer veștmintele vorbirii.

Pentru-a tale proprii patimi,
Pentru propria-ți viață,
Unde ai judecătorii,
Ne'ndurații ochi de gheață?

Ah! atuncea ți se pare
Că pe cap îți cade cerul:
Unde vei găsi cuvântul
Ce exprimă adevărul?

Critici voi, cu flori deșerte,
Care roade n-ați adus -
E ușor a scrie versuri
Când nimic nu ai de spus.

Cu penetul ca sideful

Cu penetul ca sideful
Strălucește-o porumbiță,
Cu căpșorul sub aripă
Adormită sub o viță.

Și tăcere e afară.
Luminează aer, stele.
Mută-i noaptea — numai râul
Se frământă 'n pietricele.

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca mormântul
Spada ta de sânge dușman fumegând,
Și deasupra idrei fluture cu vântul
Visul tău de glorie falnic triumfând,
Spună lumii large steaguri tricolore,
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Numai poetul

Lumea toată-i trecătoare,
Oamenii se trec și mor
Ca și miile de unde,
Ca un suflet le pătrunde,
Treierând neconținut
Sânul mării infinit.
Numai poetul,
Ca păsări ce zboară
Deasupra valurilor,
Trece peste nemărginirea
timpurilui:
În ramurile gândului,
În sfintele lunci,
Unde păsări ca el
Se-ntrec în cântări.